

[Boye Meyer.]

at de vil gøre; i hvor høj grad kan man jo ikke på forhånd sige —, vil det efter min mening ikke betyde så forfærdelig meget, og man bør i denne forbindelse heller ikke se bort fra — det er også nævnt af en tidligere ordfører —, at en ikke ringe del af den forøgede købekraft, her er tale om, vil vandre tilbage til statskassen i form af skatter. Yderligere gælder det, såfremt denne lov ophæves, at tilliden til aktierne vil stige og en del aktieudvidelser finde sted, således at der derigennem vil blive opsuget beløb, som måske vil andrage mange millioner.

Den højtærede handelsministers motivering for fastsættelsen af en maksimaldividende på 4 pct. af egenkapitalen forbyrder usædvanligt meget. Ministeren motiverer den ansatte procentsats med, at nationalbankens diskonto for tiden er 3½ pct., og at obligationsrenten for tiden er 4,17 pct. Hertil skal bemærkes, at nationalbankens diskonto for sagkyndige må siges at være en faktor, der ikke har den mindste tilknytning til problemet. At den effektive obligationsrente for tiden skulle ligge på 4,17, kan jeg heller ikke rigtig gå med til. Efter mine iagttagelser ligger den i øjeblikket noget højere, man kan for sine penge i gode privatobligationer få 5 pct.; altså over 4 og op til 5 pct. kan man få af sin kapital ved blot at købe obligationer, og udelukket er jo ikke, at renten kan stige yderligere. Kurserne på obligationer har i den seneste tid vist en ganske vist svingende, men udpræget nedadgående kurve, og der er formentlig ingen absolut sikkerhed for, at kurserne ikke kan gå længere ned endnu, selvom man nu søger at stimulere kurserne ved opkøb fra nationalbankens side. Når imidlertid obligationsrenten ligger på det niveau, jeg her har omtalt, må man med billighed kunne forlange, at aktieselskabernes forrentningsprocent, hvis den endelig skal fastsættes gennem en lovgivning, får mulighed for at ligge væsentligt højere end obligationsrenten. Hvordan tror man ellers, at nogen vil tage den risiko, som afgjort er til stede ved at anbringe pengene i aktieselskaber, navnlig i en tid som denne, hvor hele det økonomiske liv er behæftet med en betydelig usikkerhed. Efter min opfattelse vil derfor bestemmelsen om en begrænsning af udbyttet til 4 pct. både mod-

virke, at nye selskaber startes, og sætte en bremse på udvidelsen af allerede bestående selskaber.

Med hensyn til den risiko, der er ved at anbringe penge i aktier, skal jeg anføre nogle tal, som er særdeles betegnende: Af de 78 aktieselskaber, der i dag står på den daglige børsnoteringsliste, altså selskaber, der vel må regnes til de bedre, har ikke mindre end 23 på et eller andet tidspunkt i de sidste 25 år måttet nedskrive deres aktiekapital, nogle endda flere gange. De 78 selskaber har nu en aktiekapital på 640 mill. kr. Men de 23, der har nedskrevet deres kapital, har måttet nedskrive aktiekapitalen med ca. 360 mill. kr. af deres daværende 465 mill. kr.s aktiekapital. Hvorledes tror man ikke, det er gået andre selskaber? Hundreder af millioner er tabt for aktionærerne. Videre er en række selskaber, der i sin tid var opført på den daglige kursnoteringsliste, forsvundet, fordi de er gået nedenunder. Man ser, der er risiko ved at være aktionær.

I lovforslagets § 1 står endvidere anført, at selskaberne til udbetaling af udbytte kun må anvende det i hvert enkelt af de af loven omfattede regnskabsår indtjente overskud; dette har flere af de andre ordførere været inde på, og jeg skal ikke komme nærmere ind på spørgsmålet, men kun sige, at dette efter min opfattelse er et særdeles kraftigt indgreb i den almindelige økonomiske dispositionsfrihed, og det vil medføre, at aktieselskaber kommer ud for en stærkt svingende dividendepolitik med deraf følgende usunde spekulationer. Formålet med både udbyttereguleringsfond og overførsler er dog netop at gøre det muligt for selskaberne at holde udbyttet på et forholdsvis konstant niveau.

Man erkender fra næsten alle sider aktieselskabernes store samfundsmæssige og erhvervsmæssige betydning, men ikke desto mindre griber man som ved dette lovforslag ind i deres dispositionsfrihed. Man erkender, at der netop gennem aktieselskaberne stilles kapital til rådighed for initiativ og dygtighed, som ellers grundet på mangel på kapital vanskeligt kunne komme til udfoldelse. Man erkender, at der gennem aktieselskaber gøres en uundværlig indsats for landets produktion og omsætning. Ikke desto mindre hemmer man dem først gen-